

[Udenrigsministeren.]

faaet Øje paa, at de andre, der overhovedet vil gaa med ind i denne Aftale, i væsentlig Grad binder sig, og det er nu en Gang af væsentlig Betydning for Muligheden af overhovedet at opnaa en Aftale, at ogsaa vi ligesom hele den Gruppe af Lande, som vi slutter os til, deltager deri.

I øvrigt var det jo et Hovedpunkt hos det ærede Medlem, at vi skulde have taget Voldgift, og det ærede Medlem tænkte sig, at hvis vi saa tabte Voldgifts-sagen, eller vi vandt den, stod vi saa dejlig frit i Tilfælde af, at Handelstraktaten blev opsagt; saa kunde vi begynde Tarifforhandlinger med Tyskland. Jeg vil dog dertil sige, at hvis man ikke opretholdt Traktaten i den mellemliggende Periode, vilde en Række Bestemmelser, der i dette Øjeblik i høj Grad begunstiger dansk Næringsliv og ikke mindst dansk Landbrug, være ude af Verden, og det samme gælder Bestemmelser, som nu er til Ugunst for Tyskland, Bestemmelser, som giver Danmark Ligestilling med andre Lande, og man vilde komme ind i en almindelig toldpolitisk Krigstilstand mellem de to Lande. Det vilde ramme dem begge — hvem der vilde blive ramt haardest, skal jeg ikke i Øjeblikket kunne sige, men at det vilde ramme os haardt, nærer jeg ingen Tvivl om. Det ærede Medlem siger, at saa vilde vi have det rart, navnlig hvis man lod det hele gaa foreløbig og gik ind i en Række Tarifforhandlinger mellem Danmark og Tyskland — saadanne er jo det ærede Medlems og hans Meningsfællers store Haab. Jeg maa tilstaa, at jeg ser ikke med saa stor Begejstring hen til den Slags Forhandlinger. Jeg tror ikke, at Udenrigsministeriets Embedsmænd, som det ærede Medlem talte om, paa nogen Maade vilde vige tilbage for dem, men jeg vil understrege, at saadanne Forhandlinger har været forsøgt nogle Gange uden store Resultater; de har i det hele og store været resultatløse. Og jeg er ikke sikker paa, at det ærede Medlem vilde blive ganske enig med andre Kræfter indenfor det danske Samfund om, paa hvilket Grundlag Tarifforhandlingerne skulde føres. Jeg kunde tænke mig, at der vilde være Dele af det danske Samfund, som sagde: Ja, vi vil meget gerne have, at Tyskland sænker nogle af sine Toldsatser, der rammer Danmark paa en ubehagelig Maade. Og hvad skulde vi saa yde til Gengæld? Ja, saa maa vi jo ogsaa sænke nogle Toldsatser. I det Øjeblik disse Indrømmelser

kom paa Tale, er jeg ikke sikker paa, at det ærede Medlem vilde blive grebet af Begejstring og juble over den Maade, hvorpaa Tarifforhandlingerne blev ført. Saa vilde andre Kræfter i Danmark melde sig og sige: Nej, lad os begynde med at sætte nogle Toldsatser op, saa kan vi altid forhandle om Nedsættelser. Men saa vilde den førstnævnte Del af Samfundet melde sig og gaa imod dette. De to Hovederhverv i Danmark vilde staa uenige overfor hele Forhandlingsgrundlaget, og det vilde ganske sikkert ikke være nogen gunstig Baggrund for Forhandlinger af denne Karakter. Maaske bliver Tiderne saadan, at vi maa tage en saadan Forhandling, og saa maa vi jo se at faa det bedst mulige ud af den — men at se hen til den med Begejstring og bidrage til at kalde den over vore Hoveder, det maa der høre det ungdommelige Vovemod til, som det ærede konservative Folkeparti er blevet besjælet af paa sine gamle Dage.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg hørte med Interesse det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) fortælle en lille Historie om et meget ivrigt Medlem fra Rumænien, om hvem den højtærede Udenrigsminister til det ærede Medlem havde hvisket, at han helst vilde have Kontanter med hjem. Det ærede Medlem spurgte saa: Men hvad fik den danske Udenrigsminister med hjem? Løfter, Forhaabninger, Tilsagn. Nu vil jeg gerne spørge det ærede Medlem: Hvad fik Rumæneren med, fik han Kontanterne, eller fik han ingenting?

Schovelin: Nej, vi fik ingen Løfter og Tilsagn, kun Udsigter, men Madgearu fik, som jeg netop skildrede før, men hvad det ærede Medlem altsaa ikke har hørt, et Tilsagn fra Frankrig om Finansiering af den rumænske Høst, og han fik fra Rheinbaben, fra Tyskland, Løfte om en velvillig Holdning overfor Præference-Kravene. Det var noget, som ikke fik Udtryk i Betænkningen eller andre Steder, men som er af langt større Værdi.

Jeg vil dernæst sige med Hensyn til den Spøgesfrygt, som den højtærede Udenrigsminister stadig nærer overfor Tysklands Lyst til at opsiges Traktaten, at ifølge min Opfattelse af Voldgiftstraktatens § 19 kan Tyskland umuligt inklade sig paa dette. Og skulde vi bagefter komme ind i en Forhandling, hvorfor gaar den højtærede Udenrigsminister saa egentlig ud fra, at vi altid er slette Forhandlere? Ganske vist synes jeg,